

19. (Vol. II., No. 5.)

THE

Majo, 1905.

ESPERANTIST

La Esperanta Gazeto por la
Propagando de la Internacia Lingvo.

ANNUAL SUBSCRIPTION: 3/- (4 francs; 1½ roubles; 75 cents).

Wholesale Agents: 41, Outer Temple, London, W.C.

All Communications should be sent to THE EDITOR, 67, Kensington Gardens Square, London, W.

CONTENTS.

	PAGE
VOICE FROM THE HIMALAYAS (Anando)	65
A SANSKRIT LEGEND (A. Randall and L. K. Venner)	66
THE SMITH (a Song by Mme. Reddet)	67
ANOTHER CAT'S NEST (Jem Ross Archibald)	67
TO-MORROW (Poem by A. Motteau) ...	68
IN LIFE'S PRESENCE (—ko) ...	68
CONSCIENCE, from Victor Hugo (trans- lated by C. Guersent)	69
CLARENCE'S DREAM, Shakespeare (Clarence Bicknell)	70
THE CITY OF THE DEMONS (Elise Bauer)	71
COLONIZATION IN AMERICA (Gen. Cox)	74
REVERIE (Kolowrat Ĉervinskij) ...	74
OUR VILLAGE SPORTS (F. A. Meigh)...	75
A RAINY DAY (Poem by J. Parisot) ...	75
REMINISCENCES, Part V. (Edward Metcalfe, M.A., Oxon)	76
THE PROTECTION OF AN ENGLISHMAN (Edward Gauntlett)	77
ON THE ICE, from Pickwick (A. A. Cowan)	78
A TRUE N.Z. GHOST STORY (Esp. 10549)	79
MASTER SPARROW (Alfonso Wachter)...	80

AVIZO GRAVA.

La malnova firmo Buchanan, Scott & Co., fondita en la jaro 1870, prezentas siajn komplimentojn al la Esperantistaro kaj anoncas ke, post nelonge, interesa kaj enspeziga propono aperos en tiu ĉi spaco. Ĉiu Esperantisto, ĉu membro de ia konata grupo aŭ kies nomo enskribiĝis en la Adresaro de D^{ro} Zamenhof, kiu volas akcepti tiun ĉi proponon povos samtempe ne nur ŝpari al si specialan rabaton sed ankaŭ antaŭenpuŝi la disvastigon de Esperanto.

BUCHANAN, SCOTT & CO.,

Garthland Street,
Glasgow, Scotland.

The Remington

THE UNIVERSAL TYPEWRITER.

Just think of it!

THE INTERNATIONAL MACHINE.

*Unbound by ties of nationality:
The common bond of union of all civilised peoples.*

The Remington can be supplied fitted for
Esperanto.

THE REMINGTON TYPEWRITER COMPANY,
100, Gracechurch St., London, E.C.

La Remington

LA UNIVERSALA SKRIBMAŝINO.

Pripensu je tio!

LA INTERNACIA MAŝINO.

*Tute liberigita de naciaj ligiloj:
La Komuna unuigilo por ĉiuj civilizitaj popoloj.*

La Remington estas liverita kun Esperantaj
prealiteroj.

LA REMINGTON TYPEWRITER KOMPANIO,
100, Gracechurch St., Londono, E.C.

ĈIUJ, NI POVOS PARADIZON IRI.

Kiu bone trinkas,	Tiu certe ne pekas.
Tiu bone dormas.	Nu, ĉar kiu ne pekas.
Kiu bone dormas,	Paradizon eniros.
Tiu ne pensas malbone.	De nun, bone trinku.
Kiu ne pensas malbone.	Kaj vi paradizon iros.

Por tio ĉi, oni devas aĉeti bonajn vinojn, kaj sin turni al :-
Sro. Ch. Jadeau en Mercuray (S. & L.) France.

The "Review of Reviews"

*Is the Best Magazine for Busy People.
And it is read by 'Esperanto' Students.*

The aim of this Magazine is to make the Best Thoughts of
the Best Writers universally accessible at a Trifling Cost.

The busiest and poorest in the community may here follow
with intelligent interest the great movements of Contemporary
History.

Post Free for Twelve Months, 8/6,
10 fr. 75 c., or 3.50 marks.

Office: MOWERAY HOUSE, NORFOLK ST., LONDON.

FOR SALE.

160-GUINEA 'BROADWOOD' GRAND PIANO
for £63. In fine condition; Rosewood.
For all particulars write to THE EDITOR.

Correspondence Lessons in Esperanto

ARE GIVEN BY

Mr. A. MOTTEAU, Certified Teacher of Esperanto,
157, Earlham Grove, Forest Gate,
London, E.
7/6 the Quarter.

Adresareto de Personoj kiuj deziras Korespondadi.

- Sro. A. C. BODY, 34, Greenbank Avenue, Plymouth. Dez. interŝangi ilus. p-k. kun Gees. el aliaj landoj.
Sro. C. B. BURGESS, Penn Buildings, Erie, Pa., U.S.A. Deziras koresp. kun Kristanaj Sciencistoj.
Sro. EDWARD GAUNTLETT, Okayama, Japanujo. Deziras interŝangi poŝtmarkojn; precipe deziras ricevi
antaŭtempajn kaj superpresitajn markojn de Anglujo kaj Britaj kolonioj. iam respondos.
Sro. L. A. GILL, Churchfield Hall, S. Acton, London, W. Deziras koresp. kun ĉiul. per ilus. p-k.
Sro. G. O. MESSERLY, Porlamar, Margarita, Venezuela, S. America. Dez. kor. kun Geesp. nur letere pri
feminismaj, literaturaj, & estetik-fizikkulturaj aferoj. Ne kolektas poŝt-markojn. Ĉiam respondos.
Sro. GEORGE MEADOWS, 68, Shrewsbury Street, Manchester, S.W. Dez. kor. kun fremduloj per ilus. p-k.
aŭ letere. Dez. renkonti Esp. en Manchester.
Frl. MITCHELL, Acuba House, 65, Marquess Road, Canonbury. Kun alilandanoj per ilus. p-k.
Sro. W. MILES, inĝeniero, 80, Station Road, Petersfield, Anglujo. Deziras kor. kun Geesp. per ilus. p-k.
Tuj & ĉiam resp.

La Kosto de la Enskribo estas 6d. (70c. poŝtmarkoj).

THE ESPERANTIST

The Esperanto Gazette for the Spread of the International Language.

ABONPAĜOJ ESTAS RICEVEBLAJ ĈE
SUBSCRIPTIONS SHOULD BE SENT TO

H. Bollingbroke Mudie, Esq., 67, Kensington Gardens Square, London, W.

AUSTRIA.—Sro. T. Cejka, Bystrice Hostyn, Moravia.
BELGIUM.—M. M. Seynaeve, 3, Rue de l'Avenir, Courtrai.
FRANCE.—Grupo Pariza, 28, rue Serpente, Paris.
GERMANY.—Doktoro Mybs, 68, Markt Strasse Altona, Elbe.
NEW ZEALAND.—Esperanto Society, P. O. Box 50, Auckland.
RUSSIA.—Societo Espero, Bol Podjaceskaja 24, log 12, St. Petersburg.
SWEDEN.—Sro. P. Ahlberg, 50, Döbelnsgatan, Stockholm.

N.B.

Nepresitajn manuskriptojn la Redakcio resendos se oni aldonis poŝtmarkon.

Alsendatajn artikolojn la Redakcio laŭ bezono korektos.

Oni povas sendi la abonpagon per poŝtmarkoj, kiuj estas akceptataj laŭvaloro.

Oni sendu ĉiujn artikolojn, demandojn kaj avizojn al La Redaktoro, 67, Kensington Gardens Square, London, W.

N.B.

19. [Vol. II., No. 5.]

MAJO, 1905.

Subscription, 3s. Per Annum.
Single Copies, 4d. net. Nos.
2 to 13, 6d. each; Later Issues
4d. each, net.

VOĈO EL LA HIMALAJO. Letero de Anando.

La kvin sentoj malkovras la eksteran homon de unu al alia, sed ne la internan. La sciado nur de la ekstera homo de ĉiu alia ne povas fondi la veran parencecon inter homo kaj homo.

Estas nur kiam lingvo venas kaj malkovras la internan homon de unu al alia, estas nur kiam per lingvo ili eltrovas ke ili havas similajn sentojn, ke la homoj ekkomprenas ke simila spirito aŭ individuco ekzistas en ĉiu homo. Tiu ĉi ideo ree postulas aĝojn por maturiĝi en tiun de universala frateco, kio nun estas bonekonata, almenaŭ nome, de ĉiuj civilizataj landoj.

Sed ekzistas ankoraŭ pli altan gradon, pli glora ol universala frateco.

Ĝi estas la *Universala Propro*, eltrovata de la antikvaj Hindaj saĝuloj. Ĝi signifas ke la Propro en la Homaro estas Unu kaj la Sama, kaj ne estas multespeca, aŭ simila.

Estas la funkcio de lingvo malkovri la internan homon kaj aranĝi lian parencecon rilate la aliaj. La malplej perfektigita dialekto efektivas tion inter la homoj de kiuj ĝi estas parolata.

Kia, do, estas la funkcio de nia Esperanta lingvo, la lingvo internacia?

Vere fondi kaj pliprofundigi ne sole la fratecon, sed ankoraŭ pli proksime—la Propron de ĉiuj homoj. Instrui ke oni pensu pri alia kiel pri *Si*, aŭ pensi *Si-e* (Sanskrit *atmarat*), se mi povos tiel skribi. La universala lingvo progresu tra ĉiuj landoj, vekanta la universalan senton, la *homecon* de ĉiuj homoj, la *Universalan Propron* de la Homaro, kaj tiam la gloro de la *Unu Si-o* post ĉio, brilos sur la mondon kaj estos videbla por ĉiuj, eĉ kiel estas videbla la suno. Tiam efektive la homoj fariĝos *filoj de lumo*, al kio celas la homa evolucio.

The five senses reveal the outer-man of one to another, but not the inner. The mere knowledge of the outer-man of each other cannot establish the true relationship between man and man.

It is only when language comes and reveals the inner-man of one to the other, it is only when through language they find out that they have similar feelings, that men rise to the idea of a similar spirit or self in each. This idea again takes ages to mature into that of universal brotherhood, which is now well known, at least by name, in all civilized countries.

But there is a step still higher, more glorious than universal brotherhood.

It is the Universal Selfhood, discovered by the ancient sages of India. It means that the Self in Man is One and the Same, and not many and similar.

It is the function of language to discover the inner-man and adjust his relation to others. The least developed *patois* does this among the people by whom it is spoken.

What, then, is the function of our Esperanto language, the international tongue?

To truly establish and deepen not only the brotherhood, but closer still—the Selfhood of all men. To teach one to think of another as *Self*, or “to think *Self-ly*” (Sanskrit *atmarat*), if I may say so. Let the universal language progress through all lands, waking up the universal feeling, the *humanity* of all men, the *Universal Selfhood* of Man, and then the glory of the *One Self* behind all will shine upon earth and be visible to all, even as the sun is visible. Then truly will men be children of light, towards the attainment of which is human evolution.

SANSKRITA LEGENDO.

Tradukita de A. Randall & L. K. Venner.

En la komenco, kiam Ajvashti venis al la kreo de la Virino, li trovis ke, kreinte la Virino sia materialo elĉerpigis, kaj ke da malfluidaj elementoj neniom restis.

Je tiu malfacilego, post multe da meditado, li jene faris:

Li prenis la Rondecon de la Luno, kaj la Kurbojn de la Rampaĵoj, kaj la Teniĝon de la Rampantaj Kreskaĵoj, kaj la Trememon de la Herbo, kaj la Maldikecon de la Kano, kaj la Floron de la Flor-kreskaĵoj, kaj la Malpezecon de la Folioj, kaj la Maldikiĝon de la Rostro de la Elefanto, kaj la Ekrigardojn de la Cervinoj, kaj la Kunvenon de la Abel-amasoj kaj la Ĝojan Gajecon de la Sunradio, kaj la Ploremon de la Nuboj, kaj la Ŝanĝemon de la Ventoj, kaj la Timemon de la Leporo, kaj la Vanecon de la Pavo, kaj la Molecon de la Brusto de la Papago, kaj la Malmolecon de la Diamanto, kaj la Dolĉecon de la Mielo, kaj la Kruelecon de la Tigro, kaj la Varman Brilon de Fajro, kaj la Babilemon de Garoloj, kaj la Kares-murmuradon de Kolomboj, kaj la Hipokritecon de la Gruo, kaj la Fidelecon de la Ĉakavako, kaj, kunmetinte kune tiujn ĉi, li kreis la Virinon kaj ŝin donis al la Viro.

Sed, post unu semajno, la Viro venis al li kaj diris: "Sinjoro, tiu ĉi estaĵo, kiun vi donis al mi, malfeliĉigadas mian vivon. Ŝi senĉese babilas, kaj min turmentas pli ol estas tolereble, neniam permesante al mi pacon. Ŝi okupas mian tutan tempon, ŝi senkaŭze ploras, kaj ĉiam ŝi estas mallaborema. Mi venas por redoni ŝin, ĉar mi ne povas kun ŝi vivi."

Tial Ajvashti diris "Tre bone," kaj li reprenis ŝin.

Tiam, post alia semajno la Viro revenis al li, kaj diris: "Sinjoro, mi sentis la vivon esti tre izola tuj kiam mi redonis tiun estaĵon al vi. Mi memoras ke ŝi dancis kaj kantis al mi, kaj mi memoras la flankrigardojn de la okuloj, kiel ŝi ludis kun mi, kaj min ĉirkaŭprenis, kaj ŝia rido estis muziko, kaj ŝi estis bela por rigardi, kaj mola por palpi; tial do redonu ŝin al mi!"

Tial Ajvashti diris "Tre bone," kaj li redonis ŝin.

Tiam, post nur tri tagoj, la Viro revenis denove al li kaj diris: "Sinjoro, mi ne povas ĝin kompreni, sed, malgraŭ ĉio, mi ĉertiĝas ke ŝi estas pli turmento ol plezuro al mi, tial, mi petas, reprenu ŝin."

Sed Ajvashti ekkriis: "Ho! Hontindulo, foriru! Mi tion ĉi ne suferos plu; vi devas fari tiel bone, kiel vi povas."

In the beginning, when Iwashti came to the creation of Woman, he found that he had exhausted his material in the making of Man, and that no solid elements were left.

In this dilemma, after much profound meditation, he did as follows:

He took the Rotundity of the Moon, and the Curves of the Creepers, and the Clinging of Tendrils, and the Trembling of Grass, and the Slenderness of the Reed, and the Bloom of Flowers, and the Lightness of Leaves, and the Tapering of the Elephant's Trunk, and the Glances of the Deer, and the Clustering of the Swarms of Bees, and the Joyous Gaiety of the Sunbeam, and the Weeping of the Clouds, the Fickleness of the Winds, and the Timidity of the Hare, and the Vanity of the Peacock, and the Softness of the Parrot's Bosom, and the Hardness of Adamant, and the Sweetness of Honey, and the Cruelty of the Tiger, and the warm Glow of Fire, the Chattering of Jays, and the Cooing of the Kabala, and the Hypocrisy of the Crane, and the Fidelity of the Chakawaka; and compounding all these together, he made Woman and gave her to Man.

But after one week Man came to him and said: "Lord, this creature whom you have given me makes my life miserable. She chatters incessantly, and teases me beyond endurance, never leaving me alone. She takes up all my time, she cries about nothing, and is always idle. I have come to give her back again, as I cannot live with her."

So Iwashti said "Very well," and he took her back.

Then after another week Man came to him and said: "Lord, I find that my life is very lonely since I gave you back that creature. I remember how she used to dance and sing to me, to look at me out of the corners of her eyes, and play with me and cling to me, and her laughter was music, and she was beautiful to look at and soft to touch; so give her back to me again."

So Iwashti said "Very well," and he gave her back again.

Then after only three days Man came back again to him, and said: "Lord, I know not how it is, but, after all, I have come to the conclusion that she is more of a trouble than a pleasure to me, so please take her back again."

But Iwashti said: "Out on you, shameful one! Be off! I will have no more of this; you must manage how you can."

Tiam la Viro diris: "Sed mi ne povas vivi kun ŝi!"

Kaj Ajvashti respondis: "Vi nek povas vivi sen ŝi." Kaj li turnis la dorson kontraŭ la Viro kaj daŭrigis sian laboron.

Tiam la Viro diris: "Kion mi faros? Mi ne povas kun ŝi vivi, kaj mi ne povas sen ŝi vivi!"

Then Man said: "But I cannot live with her."

And Iwashti said: "Neither can you live without her." And he turned his back on Man and went on with his work.

Then Man said: "What is to be done? For I cannot live with her, and I cannot live without her."

LA FORĜISTO.

Kanto originale verkita de S^{rino} Reddet. (Sens).

Ho Forĝisto, forĝu feron!
Prenu per muskola brako
La martelon, forte frapu,
Bona la plugferon faru.
Jes, mi ekbruligas karbon,
Kaj mi forĝas por la Vivo!

Ho Forĝisto, forĝu feron!
Tiru el la ruĝa fajro
Ĉiujn metiistajn ilojn
De l' maŝinoj la radarojn.
Jes, mi ekbruligas karbon,
Forĝos tuj por Laboristo!

Ho Forĝisto, forĝu feron!
Serĉu el la blua ŝtalo
La plej bonan kaj flekseblan,
Forĝu bisturilon akran!
Jes, mi ekbruligas karbon,
Forĝos tuj por Kuracisto!

Ho Forĝisto, forĝu feron!
Aŭdu de la pafilego
Fore la teruran voĉon
Kaj rapide forĝu glavon!
Ne ne! Mi estingas karbon,
Mi ne forĝos por la Morto!

LA KATINO & LA KOKIDOJ.

Originale verkita de Jem Ross Archibald.

La interesa rakonto *Katnesto* sur la Februara numero de THE ESPERANTIST rememorigis al mi la saĝan maljunan katinon, kiun mi ofte vidis kune kun ŝiaj strangaj familioj en farmadomo, kien mi vizitis ĝeamikojn.

Ŝia nomo estos Torty, sed ŝi estis ankaŭ nomita "Kara avineto," ĉar ŝi flegis kaj tre zorge vartis kelke da orfaj katidoj, kies malfeliĉajn gepatrojn la ĉasgardistoj mortigis en la proksima arbaro.

Kiam mi ŝin ekvidis, mi pensis la nomon "Avineto" tute taŭga por ŝia plen-zorga vizaĝo sed, tiatempe, mi ne konis, ke Torty posedis plumajn tiel bone kiel pelajn familiojn.

En tago mi ŝin vidis alportante en ŝia buŝo etan kokidon.

Mi tuj ekkuris, kiel mi tiam pensis, por savi la vivon al la malfeliĉa kokido.

Torty atingis la kuirejon, mi ŝin sekvis en tiun grandan ĉambro.

Ŝi ĝentile metis la birdeton en komfortan korbon apud la kameno. Ŝi blekis kaj murmuretis dum ŝi vartis la kokideton!

Mi diris al la servistoj, ke mi timis ke Torty mortigus la birdeton, kaj ili tiam diris al mi la sekvantan rakonton.

La farmamastrino unu tagon trovis kuvon da kokidoj, kies malserioza patrino forlasis ilin perej en la kortbirdejo.

Tion ĉi la farmamastrino tre bedaŭris, ĉar ili apartenis al bona raso de bela kortbirdaro, tial ŝi alportis ilin, kaj enmetis ilin en korbon apud la fajro en kuirejo.

Ŝi eliris el tiu ĉambro por trovi flanelon por kovri kaj varmigi la kokidojn.

Ŝi aŭdis la maljunan katinon murmurante apud la korbo, kaj diris "Torty! Kara katino, vi povos varmigi tiujn ĉi malfeliĉajn kreitaĵojn!"

Nu imagu ŝian miregon, kiam Torty blekis "Miaŭ (*Jes!*) kaj tuj eksaltis tre zorge en la korbon."

De tiu tempo, ĉiuj el la orfaj birdetoj fariĝis la genepoj de la aminda maljuna "Avineto Torty."

Oni povas priskribi la korbon de Torty ankaŭ kiel la *Katnesto*.

"MORGAŬ."

Popoldira fabelo versigita de A. Motteau.

"Matene, morgaŭ, kampon mian,"
Trenjo diris, "mi tuj plugos,
Antaŭ ol sezon' forflugos,
Aŭ grenon havos mi nenian."

Alvenis morgaŭ; la plugilo
Tute preta lin atendis,
Sed nun manĝinviton sendis
Al li aminde la bofilo.

Eĉ Trenjon ŝanceligis tio . . .
Ĉu li devos tuj plugiri,
Aŭ ĉu ĉe filin' manĝiri?
Bah! tago taŭgas por nenio.

Amiko Trenjo do festenis
Ĉe l'bofilo kaj filino,
Kie, eble, ruĝa vino
Malfrue lin en lit' detenis.

Anstataŭ tago, du li perdis—
"Morgaŭ mi pli longe plugos,"
Diris li, "ne tiel taŭgos."
Sitele morgaŭ trapluvadis.

Postmorgaŭ la veter' beligiĝis . . .
Plugi ĉu nun povas Trenjo?
Ne, ĉar en la ĉevalejo
Ĉevalo lia malsaniĝis.

Kaj tiam venis vilaĝfestoj,
Kaj neniu faris ion:
Ŝatis Trenjo l' opinion
Ke beno ĉiam estas resto.

Semajn' alia sin komencis
Per grandega kampfoiro;
Eĉ forigi de l' vojiro
Neniam Trenjo ja intencis.

Edziĝon tiam li alestis,
Poste al enterigiro:
Tro malfrue la deziro
Por kampon plugi nun ĉeestis.

*Se post la semsezono plugos
Prokrastulo kampon sian,
Ne miregu se nenian
Tritikon li engrenejigos.*

ANTAŬ LA RIGARDO DE LA VIVO.

Tradukita de —ko.

Antaŭ la rigardo de la severa vivo staris du homoj, ambaŭ nekontentaj je ĝi, kaj al la demando: "Kion vi atendas de mi?" unu el ili per laca voĉo diris:

"Mi estas indignigita per la krueleco de viaj interkontraŭecoj, senforte mia prudento penas kompreni la sencon de la ekzisto, kaj per senlumeco de malkompreno je vi animo mia estas plena. Mia memkonscio diras al mi, ke homo estas la plej bona el ĉiuj kreitaĵoj."

"Kion vi volas de mi?" senpasia demandis Vivo.

"Feliĉon! . . . Por feliĉo mia estas necese, ke vi interpacigu du fundamentojn de la interkontraŭecoj de animo mia: mian *mi volas* kun via *vi devas*."

"*Volition*, kion vi devas por mi," severe diris Vivo.

"Mi ne volas esti ofero via!" ekkriis la homo.
"Mi volas esti reganto de la vivo, sed devas mi kolon fleksadi en jugo de ĝiaj leĝoj—por kio?"

"Vi parolu do pli simple!" diris la dua homo, starinta pli proksime al Vivo, sed la unua daŭrigis, ne doninte atenton al la paroloj de lia kolego:

"Mi volas liberecon, vivi en harmonio kun deziroj miaj, kaj mi volas esti por proksimulo laŭ sento de devo, nek frato, nek servanto, kaj mi estos tiu, kiel mi volos libere—sklavo aŭ frato. Mi ne volas en societo esti ŝtono, kiun societo kuŝigas, kien kaj kiel ĝi ekvolas, konstruante malliberejojn de feliĉo sia. Mi estas homo, mi estas spirito kaj prudento. Vivo, mi devas esti libera!"

"Haltu!" diris Vivo, severe ridetante. "Vi multe parolis, kaj ĉio, kion vi diros plu estas por mi certa. Vi volas esti libera! Kio do? Estu! Bataladu kun mi, venku min, kaj estu por mi reganto; kaj mi tiam via sklavo estos. Vi scias, mi estas senpasia kaj al venkantoj ĉiam facile cedadis. Sed estas necese venki! Vi al batalado kun mi, pro via libereco, ĉu estas kapabla? Jes? Sufiĉe forta estas vi por venko kaj je forto via ĉu vi kredas?"

Kaj la homo diris malgaje: "Vi entiris min en bataladon kun mem mi, vi akriĝis prudenton mian, kiel tranĉilon, ĝi enpuŝiĝis al mi malproksimen en animon kaj dispremis ĝin!"

“Sed vi kun ĝi pli severe parolu, ne plendu,” diris la dua homo.

Sed la unua daŭrigis: “Mi ripozi volas de premo via. Ho donu al mi ĝui feliĉon!”

Vivo ree ekridetis per rideto, simila al brilo de glacio:

“Diru! Kiam vi parolas, ĉu vi postulas, aŭ petas?”

“Mi petas!” kiel eĥo la homo diris.

“Vi petas, kiel kutima almozulo; sed, malfeliĉulo mia, mi devas diri al vi—Vivo almozon ne donas! Kaj ĉu vi scias? Libera li ne petas, li mem prenas donacojn miajn. . . . Sed vi! Vi estas nur sklavo de miaj deziroj, sed ne pli. Libera estas tiu, en kiu estas forto de ĉiuj deziroj rifuziĝi por en unu sin enmeti. Ĉu vi komprenis? Foriru!”

Li komprenis, kaj kuŝiĝis, kiel hundo, ĉe la piedoj de la senpasia vivo por nerimarkeble kaptadi pecojn de ĝia tablo, ĝiajn manĝ-restaĵojn.

Tiam la senkoloraj okuloj de la severa vivo ekrigardis la duan homon—tio estis maldelikata, sed bona vizaĝo:

“Pri kio vi petas?”

“Mi ne petas, sed postulas.”

“Kion?”

“Kie estas justeco? Donu ĝin tien ĉi! Ĉion ceteran poste mi prenos, dume bezona al mi estas nur justeco. Mi longe atendis, pacience atendis, mi vivis en laborado, sen ripozo, sen lumo! Mi atendis. . . . sed sufiĉe! Kie estas justeco?”

Kaj Vivo al li senpasia respondis: “Prenu!”

LA KONSCIENCO.

De Victor Hugo, tradukita de C. Guersent (Rouen).

Kune kun siaj infanoj, kiam Kaino, la haroj malordigitaj, la vizaĝo oliv-verdigita, tra la blovanta ventego forkuris malproksime de Jehovo kiam vesperiĝis, li malĝoje alvenis ĉe la malsupron de monto en vasta kamparo. Lia edzino lacigata, liaj senspiraj filoj petis de li: “Ni kuŝigu teren kaj dormu.”

Kaino, ne dormante, songis malsupre de la monto. Levinte la kapon en la ĉiela funebra arkaĵo li vidis Okulon grande malfermatan, kiu, en la mallumo, fikse rigardis lin. “Mi estas tro proksime,” li diris tremante.

Li vekis siajn dormantajn filojn, sian lacigitan edzinon, kaj ree forkuris malĝoje tra la mondon. Tridek tagojn kaj noktojn li vagadis. Li marŝis muta, pala kaj tremanta je la plej malgranda brueto, ne rigardante malantaŭ si, ne ripozante, ne dormante.

Fine li alvenis ĉe la marbordoj de lando nomata Assuro.

“Ni haltu tie,” li diris, “ĉar tiu loko estas sendanĝera. Tie estas la fino de la mondo.”

Kiam li sidiĝis, li vidis ankoraŭ Okulon lin rigardantan ĉe la horizonto.

Tiam li skuigis de forta tremo:

“Ŝirmu min!” li ĝemis, kaj, la fingro sur la buŝo, liaj infanoj rigardis lin sovaĝe tremantan.

Kaino diris al Jabelo, patro de la vagantuloj de la vasta dezerto, kiuj loĝas sub vastaj tendoj: “Etendu tiuflanke la tol-tendon.”

Oni etendis la tolan mureton.

Kiam oni starigis ĝin per plombaj najloj: “Ĉu vi union plu vidas?” diris Tsillao, lia blonda nepino, dolĉa kiel matenruĝo; kaj Kaino respondis:

“Okulon mi ankoraŭ vidas.”

Ĵubalo, patro de tiuj, kiuj trapasas la vilaĝojn ludante per trumpetoj kaj frapante tamburojn ekkriis: “Mi konstruos barilegon.”

Li altigis bronzan muregon, kiu ŝirmis Kainon. Sed tiu ĉi ankoraŭ ĝemis: “Tiu ĉi Okulo ĉiam rigardadas min.”

Enoĥo diris: “Ni faru zonon de turoj tiel teruran, ke nenio povu alproksimiĝi. Ni faru fortikaĵon, kaj ni ĝin tute fermu.”

Tiam Tubalkaino, la forĝistestro, konstruis grandegan kaj superhoman urbon. Dum li laboris, liaj fratoj forpelis la Enosidojn, kaj la Sethidojn, kaj oni boris la okulojn de la preterpasantoj.

Vespere oni pafarkis al la steloj. La granito anstataŭis la tol-tendon; oni kunligis ĉiujn ŝtonojn per feraj ligiloj.

Infera ŝajnis la urbo. La ombro de la turoj noktigis la kamparon, la muregoj estis dikaj same kiel montoj, kaj oni skribis sur la pordo: “Estas tute malpermesate al Dio tien ĉi eniri!”

Kiam ili finis muregi, oni ŝirmis la avon en ŝton-turo, sed li restis funebra kaj okulfiksata.

“Ho, Avo mia! Ĉu la Okulo malaperis?” diris Tsillao tremanta, kaj Kaino ree ĝemis: “Ne, ĉiam ĝi estas tie.”

Tiam li diris: “Mi volas loĝi sub la tero, kiel homo tute sola en sia tombo; nenio plu vidas min, mi neniam ion plu vidas.”

Oni do fosis kavegon, kaj Kaino diris: “Bone!”

Tiam li malsupreniris sola sub tiun malluman arkaĵon.

Kiam li estis sidiĝinta, kiam oni estis ferminta super lia kapo la subteran galerion, tra la mallumo, en la tombo, Kainon ĉiam fiksadis la Okulo.

LA SONGO DE KLARENCO.

Tradukita el la dramo "La Reĝo Ricardo III." (Shakespeare) de C. Bicknell.

BRAKENBURO.

Kial malbone fartas Via Moŝto ?

KLARENCO.

Ho ! mi la nokton tre mizere pasis,
Pro songoj kaj vidaĵoj terurigaj ;
Do kvankam mi Kristan' fidela estas,
Ne volus mi similan nokton pasi
Por gajni mondon da feliĉaj tagoj,—
Tiel terure estis kaj malĝoje !

BRAKENBURO.

Kaj Via Moŝta songo, kio estis ?

KLARENCO.

Mi pensis, ke mi el la Tur' forkuris.
Kaj enŝipiĝis por la martransiro
Al Burgundi', kun mia frat' Glostero ;
Kaj li min vokis el ĉambreto mia
Al la ferdek' : de tie ni rigardis
Anglujon, kaj pri mil teruraj tempoj
Dum la militoj inter Lankastero
Kaj Yorko, ni parolis. Dum ni paŝis
Laŭlonge la ferdekon kapturnigan,
Mi pensas ke Glostero iom falas ;
Kaj li, falante, min deĵetas kiu
Lin savi penas, en la maltrankvilajn
Ondegojn de la mar'. Ho ! Dio mia !
Ho ! Dio ! droni ! kia suferado !
Ho ! kia akvobruo en l' oreloj !
Kiom da mortvidaĵoj al l' okuloj !
De ŝipoj derompajojn mil mi vidas,
Kaj dekmil korpojn kiujn fiŝoj mordas ;
Amasojn orajn, ankrojn kaj perlarojn,
Juvelojn de valor' nekalkulebla,
Ĉe l' fundo de la maro dissematajn :
En la kranioj de l' mortintoj iuj ;
Kaj en la truoj kie unufoje
Okuloj loĝis, kuŝas pro malŝato,
Juveloj rebrilantaj, kiuj kisas
La koton de la mara profundaĵo
Kaj nur mokadis ostojn de mortintoj.

BRAKENBURO.

Ĉu vi, mortante, libertempon havis
Sekretojn de la maro por rigardi ?

KLARENCO.

Jes, tiel pensis mi, kaj ofte provis
Delasi la spiriton ; sed l' akvaro
Envia tenis ĝin, ne permesante
Ke ĝi l' aeron vastan kaj malplenan
Fkserëu, sed sufokis ĝin en mia
Ĝemanta korpo preskaŭ rompigita
De penoj, por ke ĝi en maron iru.

BRAKENBURO.

Ĉu ne vekigis vi, pro l' agonio ?

KLARENCO.

Ho ! ne ! post vivo mia songo daŭris,
Kaj la ventego en l' anim' komencis,
Kiam, laŭ mia penso, ĝi transiris
Kun la pramist' malgaja, li pri kiu
Poetoj skribas, la melankolian
Riveron, en la ĉiamnoktan regnon.
L' unuo kiu mian fremdanimon
Salutis, estis la famul', Warwick'o
Bopatro nobla mia ; li ekkriis
"Do kian punon pro ĵurrompo lia
Malklara regno al Klarenco falsa
Nun povas doni ?" kaj li neniigis.
Tiam fantomo al anĝel' simila
Kun la harar' per sango makulita,
Vagante venis ; kaj li laŭte kriis
"Klarenco estas alveninta, falsa
Perfida, ĵurrompinta ; li, Klarenco,
Kiu min vundis apud Tewkesbury'o :
Ho ! kaptu lin, Furioj, lin konduku
En viajn turmentadojn." Tiam fine,
Mi pensis ke infera diablaro
Ĉirkaŭas min, kaj tiel malbelege
Kriegas, ke pro ili mi vekigis
Tremante, kaj dum longa posta tempo
Mi kredas ke mi estas en infero,
Tiel terura ŝajnis mia songo.

BRAKENBURO.

Ne stranga estas ke ĝi vin timigis,
Ĉar mi mem timas, eĉ per la rakonto.

KLARENCO.

Ho ! Brakenburo, mi por li, Edwardo,
Aferojn faris, kiuj nun atestas
Kontraŭ animo mia ; kaj rimarku
Per kio li nun rekompencas min.
Ho Di' ! se preĝoj Vin ne kontentigos
Sed Vi Vin venĝos pro la miaj krimoj.
Sur mi, mi mem, kolero Via falu ;
Ho ! la edzinon mian la senkulpan,
Pardonu, kaj mizerajn idojn miajn.
Gardisto, apud mi sidiĝu iom.
La kor' laciĝas, kaj mi volus dormi.

BRAKENBURO.

Sinjur', volonte ; Di' vin ripozigu.

(KLARENCO dormas.)

LA URBO DE LA DEMONOJ.

Tradukita de Elise Bauer (Munich).

Antaŭ multe da jaroj vivadis en la floranta urbo Kajro Hebrea rabeno nomita Johonano, kiu estis la plej eminenta klerulo en sia lando. Lia famo vastiĝis en la tuta Oriento, kaj la plej malproksimaj popoloj sendis siajn junulojn, por ensorbi saĝecon de liaj lipoj. Li estis profunde instruita en la tradicioj de siaj antaŭuloj, kaj en disputadoj lia vorto estis decidiga. Li estis pia, justa kaj severa, sed li havis unu malvirton—la amo por la oro estis kaptinta lian koron, kaj li ne malfermis sian manon al la malriĉuloj. Tamen li estis pli riĉa ol la plimulto, lia saĝeco estante por li la fonto de riĉeco. La Hebreoj de la urbo ĉagreniĝis pro tiu ĉi makulo en la karaktero de la plej saĝa el ili sed, kvankam la maljunuloj de la gento daŭrigis respekti lin pro lia famo, la virinoj kaj infanoj ne donis al li alian nomon ol: “Rabeno Johonano, avarulo.”

Neniu sciis tiel bone kiel li la ceremoniojn bezonatajn al la iniciatio en la religion de Moseo, sekve la ekzercado de tiuj ĉi solenaj oficoj estis por li alia fonto de gajno.

Unu tagon, promenante en la ĉirkaŭaĵo de Kajro, kaj paroladante kun junulo pri leĝoscienco, okazis ke la anĝelo de la morto ekfrapis lian akompananton. Li falis senmove antaŭ la piedoj de la rabeno, dume tiu ĉi estis ankoraŭ parolanta.

Vidante ke la junulo estas senviva, la rabeno disiris siajn vestojn kaj gloriis Dion. Sed lia koro estis ektuŝita kaj, nokte, pensoj pri la morto elturmentis lin. Li maltrankviliĝis pripensante sian malmolecon kontraŭ la malriĉuloj, kaj li diris: “Benata estu la nomo de Dio! Se iu petos min fari ion je Lia sankta nomo, mi ĝin faros senpage.” Sed li eksopiris, ĉar li timis ke oni povus peti lin pri porcio de lia oro.

Dum tiuj ĉi pensoj ankoraŭ okupis lin, laŭta krio aŭdiĝis antaŭ la pordego de lia domo.

“Vekiĝu, dormulo,” la voĉo diris, “Vekiĝu! Infano estas morte malsana, kaj la patrino sendis min por vi, por ke vi faru vian oficon.”

“La nokto estas senluma,” respondis la rabeno, alproksimiĝante la fenestron, “kaj miaj jaroj estas multaj. Ĉu ne estas en Kajro pli junaj viroj ol mi?”

“Mi estas sendita nur por vi, rabeno Johonano, nomita saĝulo de kelkaj, sed avarulo de aliaj. Jen estas oro,” li daŭrigis, eltirante monujon plenan je

zeĥenoj, “mi ne deziras vian laboron por nenio! Mi vin petegas veni, je la nomo de Dio!”

Tiam la rabeno memoris la ĵus-faritan promeson kaj li ĝemis spirite, ĉar la monujo ŝajnis esti multepeza.

“Ĉar vi petegis min en la Dia nomo, mi iros kun vi,” li diris al la viro, “sed mi esperas, ke la interspaco ne estas granda. Remetu la monon en vian poŝon.”

“La loko estas proksima,” respondis la fremdulo,—nobla, bele-vestita junulo. “Rapidu, ĉar mi ne devas perdi tempon.”

Johonano leviĝis, sin vestis, kaj, zorge ŝlosinte ĉiujn pordojn de sia domo kaj metinte la ŝlosilojn en sekretan lokon, li akompanis la fremdulon.

“Mi ne memoras tian malluman nokton,” diris la maljunulo. “Vi estu mia gvidisto, ĉar mi povas apenaŭ vidi la vojon.”

“Mi ĝin konas bone,” respondis lia akompananto, sopirante, “estas vojo multe vizitata, kaj hore trairata de multaj. Apogu vin sur mia brako, kaj ne timu.”

Ili antaŭen paŝadis. Estis mallume, sed heliĝis kelkfoje, kaj tiam la rabeno ekvidis, ke li sin trovis en loko al li nekonata.

“Mi kredis,” li diris, “ke mi konas la tutan ĉirkaŭaĵon de Kajro, tamen mi ne scias, kie mi estas. Mi esperas, mia amiko, ke vi ne estas perdinta la vojon.” Kaj li sentis malkuraĝon en la koro.

“Ne timu,” respondis la gvidisto, “via vojaĝo estas jam finiĝinta. Dum li parolis, la rabeno sentis siajn piedojn forgliti, kaj li malsupren rulis grandan deklivon. Retrovinte sin, li ekvidas, ke sia akompananto estis ankaŭ falinta, kaj staris nun apud li.

“Ne, junulo, se vi petolos tiamaniere kun maljunuloj, viaj tagoj ne estos multaj! Ve al tiu, kiu insultas grizharojn!” diris la rabeno.

La fremdulo senkulpigis sin, kaj ambaŭ daŭrigis silente la marŝadon.

La mallumo malpliĝis, kaj la mirigata rabeno ekvidis, ke ili estas venintaj al la pordegoj de urbo, kiun li neniam antaŭe vidis. Kaj li ja konis ĉiujn urbojn en Egiptujo, kaj estis nur duono da horo de lia foriro de lia loĝejo en Kajro! Tial li ne sciis kion pensi, kaj sekvis la viron tremante.

Baldaŭ ili trapaŝis la pordegojn de la feste iluminata urbo. La stratoj estis plenigataj de festigantoj, kaj gojaj sonoj aŭdiĝis.

Sed, rigardante la vizaĝojn de la preter-pasantoj, Johonano ekvidis, ke tiuj ĉi estas la vizaĝoj de homoj interne elturmentataj kaj, de la markoj kiujn ili havis, li sciis ke ili estas demonoj (Mazikenoj).

Li estis profunde terurita, kaj je la torĉ-lumo li rigardis nun ankaŭ sian akompananton. Ankaŭ li havas la saman markon.

La rabeno timiĝis multege, li preskaŭ svenis, sed li pensis ke estas pli bone silenti, kaj malgaje li sekvis sian gvidiston, kiu kondukis lin al belega domo en la plej bela kvartalo de la urbo.

“Eniru!” diris la demono al Johonano, “ĉar tiu ĉi domo estas mia. La sinjorino kaj la infano estas en la supra ĉambro.”

La rabeno supreniris la ŝtuparon, kaj eniris la ĉambron.

La sinjorino, kies eksterordinara beleco estis kvalita de senespera melankolio, kuŝis en lito, apud ŝi la infano, en riĉaj vestaĵoj, dormetis sur la genuoj de vartistino.

“Rebeka, lumo de miaj okuloj, amatino de mia animo,” diris la demono, “mi alkondukis al vi la rabenon Johonanon, la saĝulon, kiun vi deziris. Vi permesu ke li tuj komencu sian oficon, ĉar li deziras referiri rapide.”

Dirante tion ĉi, li ridetis maldolĉe, kaj rigardis la rabenon. Tiam li eliris el la ĉambro sekvata de la vartistino.

Kiam Johonano kaj la sinjorino estis solaj, ŝi sin turnis al li, dirante: “Malfeliĉulo! ĉu vi scias kien oni vin kondukis?”

“Mi ja scias,” li respondis kun profunda ĝemo, “mi scias, ke mi estas en la urbo de la Mazikenoj.”

“Sciu do plue,” ŝi diris, kaj la larmoj fluegis el ŝiaj okuloj, pli brilaj ol diamantoj, “sciu do plue, ke neniŭ estas iam alkondukita tien ĉi, kiu ne estas pekinta kontraŭ Dio. Ne estas necese, ke vi sciu mian pekon, kaj mi ne serĉas scii vian. Sed ĉi tie vi restados por ĉiam, perdita kiel mi estas perdita.” Kaj denove ŝi ekploreĝis.

La rabeno ĵetis sian turbanon teren, kaj, elŝirante siajn harojn, li ekkriis: “Ve al mi! Kiu vi estas, virino, kiu parolas tiamaniere kun mi?”

“Mi estas Hebreino,” ŝi diris, “filino de doktoro de legoscienco en la urbo Bagdad kaj alkondukita tien ĉi, vi ne demandu kiel! Mi edziniĝis kun la Princo de la Mazikenoj, la sama kiu serĉis vin. La infano, kiun vi vidis, estas mia unue naskito, kaj mi ne povas toleri la ideon, ke la animo de tiu ĉi senkulpa infano devos pere! Mi tial petegis mian edzon, ke li penu alkonduki tien ĉi pastron, por ke la leĝo de Moseo—benata estu lia memoro—estu plenumata. Kaj via famo, kiu etendis sin ĝis Bagdad kaj ankoraŭ pli malproksime igis min pensi pri vi. Mia edzo, kvankam eminenta inter la Mazikenoj, estas pli justa ol la aliaj demonoj, kaj

li amas min, kiun li ruinigis kun amo de malespero. Li do diris, ke la nomo de la saĝa Johonano estas bone konata al li, kaj ke li scias, ke vi ne povos rifuzi al li. Vi mem devos scii, kion vi estas farinta, por doni al li tian povon super vi.”

“Mi ĵuras antaŭ la ĉielo,” diris la rabeno, “ke mi ĉiam respektigis diligente la leĝon, kaj vivadis konstante laŭ la tradicioj de niaj patroj, de la tago de mia naskiĝo, ĝis nun. Mi ne faris malbonon al iu ajn, aŭ per vorto aŭ faro, kaj ĉiutage mi adoras la Sinjoron, plenumante detale ĉiujn postulitajn ceremoniojn!”

“Ne,” diris la sinjorino, “ĉion tion vi povas esti farinta, kaj pli ankaŭ, sed, malgraŭ tio ĉi, la demonoj povas posedi povon super vi. Sed la tempo pasas, mi aŭdas la paŝojn de mia edzo sur la ŝtuparo. Ekzistas por vi unu ŝanco de foriro.”

“Kia ĝi estas? Ho, ĉiela sinjorino, diru ĝin al mi!”

“Ne manĝu, ne trinku, ne akceptu pagon aŭ donacon dum via estado en tiu ĉi domo, kaj tiom da tempo, kiom vi tiel agas, la Mazikenoj ne havas povon super vi, viva aŭ senviva. Estu kuraĝa, kaj persista!”

Kiam ŝi ĉesis paroli, ŝia edzo revenis en la ĉambron, sekvata de la vartistino, kiu portis ĉiujn necesajojn por la ceremonio.

Kun multepeza koro li faris sian oficon, la vino estis, kiel kutime, ĉirkaŭ-pasigata, por ke la infano, la patrino kaj la rabeno gustumu ĝin. Li rifuzis ĝin, dirante: “Pardonu min, Sinjoro, sed mi faris sanktan promeson fasti hodiaŭ, kaj mi nek manĝas nek trinkas.”

“Faru laŭ via ŝato,” diris la demono, “mi ne deziras, ke vi ne plenumu vian promeson!” kaj li ekridegis.

Tiam la malfeliĉa rabeno estis kondukata en ĉambron, rigardantan sur ĝardenon, kie li pasigis la ceterajn noktajn horojn kaj la sekvantan tagon, ploregante, kaj preĝante la Sinjoron, ke li liberigu lin el la urbo de la demonoj.

Sed kiam la dekdua horo batis kaj la suno estis subirinta, la princo revenis al li kaj diris: “Manĝu nun, mi vin petas, ĉar la tago estas pasinta, kaj li metis manĝaĵojn antaŭ li.”

“Pardonu de nove vian servanton, mia sinjoro!” respondis Johonano, “ĉar mi faris sanktan promeson ankaŭ por tiu ĉi tago. Ne koleriĝu kontraŭ via servanto.”

“Mi ne koleras,” respondis la princo. “Faru laŭ via plaĉo. Mi respektigas vin promeson.” Kaj li ridis pli laŭte ol la antaŭan tagon.

La rabeno pasigis duan tagon en sia ĉambro apud la ĝardeno ploregante kaj preĝante. Sed, kiam la suno estis malleviĝinta malantaŭ la montetoj, la princo denove staris antaŭ li, kaj diris: “Manĝu

nun, ĉar vi devas malsati. Via promeso estas multe malgajiganta." Kaj li prezentis al li viandaĵojn.

Johonano sentis grandan manĝbezoon, sed li preĝis interne al la sinjoro, kaj la tento malaperis, kaj li respondis: "Pardonu min la trian fojon, sinjoro. Mi refaris mian promeson."

"Ĝi estu tiel!" diris la alia. "Vi levigu, kaj sekvu min."

La princo prenis torĉon, kaj kondukis la rabenon tra granda parto de sia palaco, al pordo de vasta ĉambro, kiun li malfermis per ŝlosilo prenita el niĉo en la muro. Enirante la ĉambron, Johonano ekvidis ke ĉio, planko, plafono, muroj, eĉ la sojlo de la pordo estas el arĝento. La kurioze skulptata plafono, kaj la bordoj de la muroj brilis en la torĉlumo, kvazaŭ ili estus fantazia frost-disegno. En la ĉambromezo estis amasoj da arĝentaj moneroj en grandegaj urnoj el la sama metalo, plenigitaj ĝis la randoj.

"Vi faris al mi servon," diris la demono. "Vi prenu de tiu ĉi mono tiom, kiom vi volas, eĉ ĉion!"

"Mi ne povas, sinjoro," diris Johonano, "vi petis min veni tie ĉi pro la nomo de Dio, kaj mi venis pro tiu nomo, kaj ne pro pago aŭ rekompenco."

"Sekvu min," diris la princo, kaj Johonano sekvis lin en alian ĉambron. Ĝi estis el oro, kiel la unua estis el arĝento. Ĝia ora tegmento estis subtenata de oraj kolonoj starantaj sur ora planko. La trezoroj de la reĝoj de la tero ne estus povintaj aĉeti unu el la dudek kvar vazoj da oraj moneroj, kiuj estis metitaj en ses vicoj laŭlonge la ĉambro.

Ne estas miro, ĉar ili estis plenigitaj per la senĉesaj laboroj de la demonoj de la mino.

La koro de Johonano estis tuŝita de avareco vidante la oron brili en la flava torĉlumo, kiel la aŭtuna suno. Sed Dio helpis lin kontraŭbatali.

"Tiu ĉi vazoj estas viaj," diris la demono, "unu el ili ja faris vin pli riĉan ol la plej riĉa homo, sed mi al vi donas ĉiujn."

Sed Johonano rifuzis denove. Tiam la princo de la Mazikenoj malfermis la pordon de tria ĉambro, nomata la diamanta ĉambrego. Enirinte ĝin, la rabeno ekkriis laŭte, kaj metis siajn manojn antaŭ la okulojn, ĉar la brilo de la diamantoj blindigis lin, kvazaŭ li estas rigardanta la mez-tagan sunon. En agataj vazoj estis amasigitaj sennombraj diamantoj; la plej malgrandaj el ili estis pli grandaj ol kolomb-ovo. Sur alabastraj tabloj trovis sin ametistoj, topazoj, rubenoj, beriloj, kaj aliaj multekostaj juveloj, mirinde laboritaj per la manoj de lertaj metiistoj.

La ĉambro estis lumigitaj de karbunklo, kiu disjetis lumon pli brilan ol la radioj de la suno, sed pli freŝiganta ol la brilo ĝentila de la luno,

Tio estis grava tento por la avara rabeno, sed li estis fortigita de supre, kaj rifuzis denove.

"Mi ekvidas, ke vi konas min, Johonano, filo de Ben-Davido," diris la princo. "Mi estas demono, kaj volis tenti vin por pereigi vin. Sed, tial ke vi rezistis tiel longe, mi ne vin tentos plu. Estas ankoraŭ alia ĉambro, kiun vi devas vidi."

Kaj Johonano, kiu estis ferminta la okulojn kaj fervore preĝis al la Sinjoro batante sian bruston, lin sekvis.

La ĉambro, kiun la rabeno nun eniris estis tute malsama je la aliaj. Ĝi estis malvasta kaj malriĉa, sen mebloj. Sur la malpuraj muroj pendis senombraj aroj da rustiĝintaj ŝlosiloj. Inter ili, Johonano ekvidis kun miro la ŝlosilojn de sia propra domo, kiujn li estis kaŝinta je sia foriro, kaj li fikse rigardadis ilin.

"Kion vi vidas," diris la demono, "ke vi rigardas tiel fikse? Ĉu li, kiu rifuzas arĝenton kaj oron, povas esti ekscitata de rusitiĝinta ŝlosilaro?"

"Ili estas miaj," respondis la rabeno, "kaj mi akceptos ilin, se vi prezentas ilin al mi."

"Vi do prenu ilin," diris la demono, metante ilin en lian manon.

"Vi povas foriri. Sed, rabeno, kiam vi estos reveninta en Kajron, malfermu ne nur vian domon, sed ankaŭ vian koron. Tial ke vi ne malfermis ĝin antaŭe, mi havis povon super vi. Estas bone, ke vi faris unu bonajon sen pago, ĉar tio savis vin. Vi ne estu pli longe Johonano la Avarulo!"

La rabeno klinigis sin ĝis la tero, kaj laŭdis la Sinjoron por sia liberiĝo.

"Sed kiel mi povas iri returnen? Mi ne scias la vojon."

"Fermu viajn okulojn," ordonis la princo.

Li faris tiel, kaj post momento li aŭdis la voĉon de la demon-estro ordonante lin malfermi ilin denove.

Kaj li sin trovis antaŭ sia domo en Kajro, kun la ŝlosiloj en la mano.

Retrovinte sin de sia surprizo, kaj dankinte la Sinjoron, li malfermis sian domon, kaj ankaŭ sian koron.

Li donacis almozojn al la malriĉuloj, la ĝojigis la korojn al la vidvinoj, kaj helpis la malfeliĉajn.

La fremduloj ĝuis lian gastamon kaj lia monujo estis al la servo de ĉiuj bezonantoj. Lia vivo estis sentina bonfarado, kaj la beno de Dio estis kun li.

La homoj miris kaj diris: "Ĉu tiu ĉi viro ne estas nomata rabeno Johonano, la avarulo? Kio kaŭzas la ŝanĝon?"

Kiam la rabeno aŭdis tion, li kunvokis siajn amikojn, kaj konfesis sian antaŭan amon por la mono, kaj la danĝeron al kiu tio kondukis lin.

Li rakontis al ili ĉion, kion mi ĵus rakontis al vi.

Kaj saĝuloj, kiuj estis verkistoj, skribis lian rakonton por la memoriĝo de la posteuloj, por ke ili profitu je ĝi.

KOLONIIGADO EN AMERIKO.

Major-General George Cox.

Antaŭ ĉirkaŭ kvardek jaroj, mi vojaĝis en Nord-Ameriko, kaj dum miaj vagadoj alvenis ĉe la ĉefurbo New York, kie mi restis kelkajn semajnojn. En unu tago, ne havante ion speciale por fari, mi promenatis el mia hotelo, kaj, trovante min apud la stacidomo, mi eniris.

Sur la trotuaro staris granda amaso da homoj kaj infanoj.

“Kio okazas,” mi diris, kiel mi pensas, al mi mem, sed ŝajne, mi estis parolinta laŭte, ĉar voĉo ĉe mia kubuto ripetis la vortojn.

Mi turnis min, kaj vidas apude, belan, hardan junulon, kiu, de lia mieno kaj vestaĵo, estas evidente Amerikano.

“Kio okazas,” diris li, “ĉu vi volus sciigi, fremdulo, kion signifas tiu ĉi amaso?”

“Jes,” mi respondis, “ĉar ŝajnas al mi, ke oni ne vidas kutime tiom da homoj, viroj, virinoj kaj infanoj kunvenantaj en stacidomo, escepte ke io neordinara okazas.”

La junulo ridanta, videble pro mia nescio, diris, “Nu, fremdulo, mi divenas ke ni estas aro da koloniistoj forirontaj por loĝigi en la Ŝtato Colorado, kaj mi divenas, ke ni estas tiel mem-

stara grupo, kiel iam lasis New York por la Okcidento. Ekzemple, tiu viro tie; nu, mi divenas ke li malfermos sekkomercaĵan magazeno; tiu ĉi estas nia pastro; tiu estas nia drogisto; tiu ĉi, nia kuracisto; tiu, nia advokato; tiu maljunulo tie, estas juĝisto (ĉiuj el ni, laŭvice, estos la juĝantaro!)” li diris kun rideto, parenteze.

“Tiu grupo dekstre (vi vidas ke la viroj havas nek vangharojn nek lipharojn), nu, ili estas aktoroj por nia nova teatro. Ĉu vi ne pensas ke nia grupo estas modere plena?”

“Jes,” mi respondis. “Sed kion vi estas farontaj per tiu maljunega kaj malfortega sinjoro, apoganta sin sur bastono? Ne ŝajnas al mi ke vi povos multe uzi lin?”

La Amerikano rigardis min momente, kaj siaj okuloj briletis humore dum li parolis:—“Nu, fremdulo, mi divenas, ke tiu maljunulo estas la plej gravega in-di-vi-du-o el nia partio; mi divenas ke ni malfermos nian novan tombejon per li!!! Sed, pardonu al mi, mi devas helpi lin eniri en la vagonaron; estus domaĝe lin perdi antaŭ ni alvenos en Colorado! Adiaŭ!”

R E V O .

Originale verkita de G. Kolowrat (St. Petersburg).

Nokto. Mara bruo. La ondoj kun terura ĝemo per sia unutona krio kvazaŭ plendas, kvazaŭ nekonsoleble ploregas.

Unu ondo volas atingi alian; ili rapidas, ili kvazaŭ kuras al voko de la ŝtonegoj; sed ve! tiuj ĉi trompis, anstataŭ ol karesi ili pereigas ilin, kaj ili senespere disbatite revenas al siaj kolegoj, eble por reunuigi por ataki la ŝtonegojn. Vane! Ili alportos nenian doloron al la masivaj grandeguloj. Ree ili ploras. Ree ili ĝemas, timigante la animon, suferigante ĝin.

La steloj malgaje rigardas, kvazaŭ simpatiante al la ondoj, volante helpi en ilia sencela batalado.

Nigraj ĉirkaŭlinioj de la bordo, nedetruablaj malafablaj ŝtonegoj ankoraŭ pli sopiras kaj oni ekvolas foriri el tiu ĉi sufoka atmosfero; oni volas forkuri, ekkrii kaj samtempe sentas ke tio ĉi estus sencele, sensekve, kaj oni submetas sin al la naturo, vidante sin senforta por bataladi.

Ŝi sidis tie, sur la bordo, kaj pensis pri li.

Li forveturis militon, kaj ne estas sciate, ĉu li

revenos viva. Ŝi estas lacigita de longa atendado, de longa nesciado. Ŝi ekrevis.

Al la lacigita animo en ŝia prezento aperas li, gaja post milito, post venko, post ricevo de rekompenco. Li alkuras, ĉirkaŭprenas ŝin, ridetas, kisas. Ŝi sentas sin feliĉa.

Al ŝi ŝajnas, ke la ondoj pro troeco da sentoj gaje bruas por festi lian revenon kaj ĝoji ŝian feliĉecon. Ke la steloj gaje ekrigardas ŝin, volante ĵeti sin de la ĉielo por pleniĝi ŝian feliĉecon, por lumigi, por ĉirkaŭpreni ilin.

Al ŝi ŝajnas, ke la ŝtonegoj kareseme altiras siajn manojn, kaj ĉio volas kuniĝi en unu sento, en unu formo, en unu sono.

Ŝi revis ke . . .

Sed subite ŝi reekkonscias, kaj eksentas la teruran realecon. Ŝi komprenas, ke ĉio ĉi estis revo, kaj ŝi ektimas, ekkrias, ekploras.

Ŝi ekaŭdas la terurajn frapojn de la batalantaj ondoj, ŝi envidis la mokemajn rigardojn de la steloj, ŝi rimarkas la minacajn formojn de la ŝtonegoj kaj falas kun teruro, bedaŭrante la momentan revitan forflugintan feliĉecon.

NIAJ VILAĜAJ SPORTOJ.

Originale verkita de F. A. Meigh.

Unu el la plej amuzigaj okazaĵoj, kiujn mi estas vidinta, okazis dum la ĉiujaraj sportoj de nia vilaĝo. Inter la diversaj eroj sur la programo de amuzaĵoj, k.t.p., estis unu por la knaboj, kiuj havis nur dek ses jarojn kaj oni donacis grandan premion al la gajnanto.

Oni estis elmezurinta antaŭe longan kurejon sur la kampo, kaj meze de ĝi oni alligis per la kvar anguloj, grandan veldrapon. Ĉiuj knaboj kiuj deziris partopreni en la amuzaĵo devis demeti siajn botojn kaj jakojn kaj ilin meti amase ĉe la malproksima flanko de la veldrapo.

Tiam la knaboj sin aranĝis ĉe la komenca loko kaj oni donis al ĉiuj el ili novan (duonpencan) bunon kaj botelon da ŝaŭmanta limonado.

Ĉe antaŭaranĝita signalo ili devis gluti la bunon kaj limonadon kiel eble plej rapide. Tuj kiam unu estas fininta oni lin permesis ekkuri tra la kurejo.

Mi neniam forgesos la diversajn metodojn, kiujn la knaboj uzis por rapide malaperigi la nutraĵon. Iuj el ili premegis la bunojn per la malpuraj manoj ĝis ili ŝajnis tiel nigraj kolbasetoj. Tiujn ĉi apetitdonaĵojn ili penis gluti en tute sed la rezultatoj ne estis ĉiam kontentigaj. Sed alia knabo enpuŝis sian tutan bunon en unu vango kaj la botelan nazeton en la alia vango. Tiam okazis eksplodon ĉar la limonado enŝaŭmadis en la buŝon

pli rapide ol li povis gluti kaj elŝovis la bunon. Kiel siaj kunuloj ekridegis! Kiel ili tedis lin! Sed sentimige, li reenmetis la duonmaĉaĵon en la buŝon, kaj sin preskaŭ sufokinte, li triumfis. Tiam komencis la kuro. Kiam ili alvenis al la veldrapo ili devis rampi sub ĝin, kaj estis tiel malluma tie, ke multaj, senintence piedfrapinte la malantaŭajn amikojn (kaj ricevinte ree multajn frapojn) fariĝis tiel konfuzaĵ, ke fine ili elrampis ĉe la fino, kie ili eniris kun ruĝegaj, ŝvitaj vizaĝoj. Sed la aliaj kiuj eliris al la prava fino ne povis trovi tuj siajn proprajn vestaĵojn. Ili aperis kiel aro de kortbirdoj, skrapanta sur amaso da cindroj.

Tamen, post mallonga tempo ili sin vestis kaj per la restanta energio, atingis la gajnstangon. Alia amuzaĵo, kiu kaŭzis multan ridadon inter la rigardantoj estis la kapto de porketo, kiun oni antaŭe ŝmiris per sapo.

Oni permesis nur la junajn edzinojn kunkuri por la porketo, sed lia haŭto estis tiel glata ke neniu povis lin teni, kaj li kuris timegige blekanta inter la rigardantoj; disjetanta teren kelkajn kiuj ĝenis lin.

Sed la amuzaĵo daŭrigis ĝis unu edzino (kun elstaraj dentoj) dum la interpuŝo, falis sur la porketo, kiu estis laciĝinta, kaj lin kaptis.

Voĉo apude ekkriis: "Ho! Nia Mario lin estas kaptinta per ŝiaj dentoj."

PLUVA TAGO.

J. Parisot (Vosges).

Timema knabino rapidas

Trairi la densan arbaron;

Korbeton portante, ŝi gvidas

La hejmen irantan kapraron.

Sed kapon skuetas la pino,

Dum blovas vent' florojn ŝirante.

Ho! zorgu pri l' korbo, knabino:

Forŝtelos ĝin vento blovante.

La vojo nun ŝajnas malklara

Kaj tere filikoj elpendas;

Ĉielo fariĝas nubara.

Malfruan kapraron ŝi plendas,

Dum interplektatan branĉaron

Disligas, la manojn vundante.

Ho! zorgu orflavan la haron:

Forŝtelos ĝin dornoj ludante.

Fulmeg' malproksime brilegas,

Gutetoj ekfalas, kaj bruas

Tondrego, kaj pluvo zumegas,

Akvego tra l' vojo defluas;

En koto glitetas la plando,

Venteg' l' antaŭtukon skuante.

Ho! zorgu, knabin' pri l' rubando:

Ĝin ŝtelos venteg' forflugante.

Pro ĉia brueto, l' oreton

Vekanta, tuj preskaŭ ŝi svenas.

Sed, kiu ĉi tien, ombrelon

Portante, kaŝate alvenas?

Ha! ŝia jam pasis timeto:

Ŝi ridas, fianĉon vidante.

Ho! zorgu, knabin', pri l' rideto:

Ĝin ŝtelos l' eĥo' forirante.

Jen li fianĉinon manpremis;

Ŝi lin aŭskultadis revante;

Sed jam ne pro l' vento eltrems

L' ombrelo nun ambaŭ kovrante.

Se ne la ombrelo mensogis,

Pasadis la ĥero tre dolĉe;

Knabino pri l' koro ne zorgis

L' ombrelo ĝin ŝtelis ensorĉe.

FRAGMENTAJ MEMOROJ.

Originale verkita de Edward Metcalfe, M.A. (Oxon).

La aŭtoro rizervas ĉiajn rajtojn.

Trege interesa mi trovis la konversacion de la pastro, kies memoro estas tiel kiel profundega puto; puto en kiun mi ofte mallevis mian sitelon por ĉerpi laŭ mia mezuro la akvon de lia iom stranga sed ĉiam interesa sciado.

Ke tiu sitelo gutetas; ke mi ne povas detale aŭ tute akurate revenigi en memoron liajn rakontetojn estas, mi bone scias, maljustaĵo kontraŭ vera klerulo. Sed la akvo kiu dum multaj jaroj estas restinta en la ujo de mia cerbo ne povas esti tute same kiel kiam mi ĝin freŝe ĉerpis el la viva fonto. Eble ĝi malklariĝas; eble mi kunmiksas iom da forgesado. Sed malgraŭ tio mi penas rakonti almenaŭ unu el la klarigoj, kiujn mi ĉiutage, preskaŭ ĉiuhore ricevis.

Mi estas nominta la urbon Chicago, kiam ekdiras la pastro: "Ha, tiu nomo havas iom strangan devenon. Sed sendube vi jam scias pri tio!"

"Sendube ne," mi respondas. "Mi estas grandega nesciulo. Plie mi havas grandan emon por la aŭskultado. Volu tial min instrui, mi petas."

"Antaŭ la Ŝtatoj anoncis sian sendependon," li komencis, "dum tiu milito de la Angloj kontraŭ la Francoj, kiu decidis la posedon de la Okcidentaj Ŝtatoj, ambaŭ kontraŭbatalantoj tre uzadis kiel spionistojn kaj antaŭmarŝantojn la tribojn Indianajn."

Tagon, apud la lago *Erie* la spionistoj de la Angloj raportis ke ili ekvidis haltejon de la malamiko; kiun la Angloj decidis ataki.

Sed lertege estis ankaŭ la spionistoj de la malamiko. Kiam alvenis la soldatoj Anglaj ili vidis nur kelkajn fugantajn Indianojn.

Post tiuj fugantoj tuj sin ĵetis, per flugantaj piedoj, la Indianaj kunbatalantoj de la Angloj, kriegantaj per triumfaj voĉoj: "*Ŝi-ka-go; Ŝi-ka-go*"; kiu signifas en ilia lingvo, "*Indianoj kuras; Indianoj kuras*."

Poste oni konstruis sur la sido de la haltejo ŝtipan fortikaĵeton, kiun oni nomis pro la kriego de la Indianoj *Ŝi-ka-go* (Chicago).

Loĝiĝis apud la fortikaĵeto loĝigantoj, kaj jen la komenco de la konata urbo.

Bedaŭrinde oni nuntempe nur malofte ekvidas la ŝtipajn dometojn de tiuj unuaj loĝigantoj; dometojn kiuj tre malmulte similas al la lignaj domoj kiujn mi supre priskribis, kaj kiujn oni konstruas el tabuloj, alfiksitaj tiamaniere ke ĉiu el ili estas superkuŝita per la malantaŭa flanko de la supre lokita tabulo, laŭ maniero de ardezoj sur tegmento.

Ne! Tiuj Unuevenintoj uzadis ne tabulojn, sed tutajn arbtrunkojn, krude per hakilo kvadrigitajn, aŭ eble laŭlonge segitajn kaj tiamaniere kunmetintaj ke la rondflanko estu ekstere, kaj interne la plata supraĵo. Ili konstruis kvar nerompitajn murojn kaj poste trahakis aŭ trasegis la truojn por la pordo kaj fenestroj: Ĉiujn interspacojn ili plenigis per koto; kaj tiamaniere faris konstruaĵon trege fortikan kaj multe pli varman ol la nunaj lignaj domoj. Tamen ĉar ili dehakis kaj *tuj* uzis la arbojn post nelonge la freŝa (verda) ligno malpliĝis, kaj oni devis ofte renovigi la kotan plenigaĵon.

Mi vizitis farman domon kies la multaj aldonoj estis el tabuloj, tamen ankoraŭ restis la, laŭ Amerikaj ideoj, *antikva* ŝtipa dometo, kiu estis, laŭ mia opinio, la plej dezirinda porcio de la domo. Kiel kutime, ĝi enhavis du ĉambrojn; manĝo-kaj dormo ĉambro.

En la dormĉambro proksime de la planko troviĝis iom granda truo.

"Pro kio servas tiu ĉi truo?"

"Ho, la ŝtipoj malpliĝis, kaj la koto estas forfalinta."

"Kial ne ankoraŭ ĝin kovri. Tra tia malfermaĵo povus tre facile eniri serpento."

"Ho, jes; antaŭ nelonge unu eniris."

"Kaj post tia okazo vi ne ŝtopis la truon!"

"Ho, ne; sed ni mortigis la serpenton."

"*Kutimo naskigas malestimon!*"

Amerikoj ŝajne rigardas serpentojn kiel ridindaĵoj; preskaŭ mi diris amuziloj.

Eĉ la nudpiedaj knabetoj saltas sur ilian korpon kaj per batego de la nuda kalkano mortigas ilin. Eble tio ŝajnas esti danĝera amuzaĵo, sed por la salto oni celas tiun porcion de la serpenta korpo kiu, se tiuj rampaĵoj havus kolojn, estus la kolo; kaj tiamaniere subpremate serpentoj estas senpovaj por vundi.

Plie ne ĉiuj serpentoj estas atakemaj kiel bone certigas la sekvanta memoraĵo:—

Preskaŭ mi estis nudpiedulo, ĉar mi havis sur la piedoj nur malpezajn sandalojn (ledplandojn kun ledrimenoj). Ŝtrumpojn mi tute ne portis kaj de la genuoj ĝis la piedoj la kruroj estis tute nudaj, ĉar mi sunbanis en Aŭstrujo.

Antaŭ la *Luft Hütte* (aerbudo) en kiu mi dormas estas herbejo, sur kiu mi promenas. Hodiaŭ ĉar pluvus mi kunportas pluvombreton.

Subite mi ekaŭdas siblon koleregan. Mi mal-

suprenrigardas. Preskaŭ tuŝante mian piedon mi vidas la kapon de malgranda sed venemega serpento kies lango en kaj el iradas la buŝon laŭ nekredbla rapideco. Mi pensas ke eĉ la dikeco de arbfolio estus plenigita la spacon inter la elstreĉita lango kaj la haŭto de mia piedo. Terurigite mi restas senmova kiel ŝtonego. Krom sia lango la serpento restas egale senmova, kaj dum kelka tempo ni rigardadas unu la alian. Tiam, subite, ĝi forĵetas sin; forrapidegante per grandegaj kurboj.

Tiel rapide ĝi forrampis, ke la herbo fajfis de ĝia traŭro!

“Li kiu mortigas serpenton,” diras Aŭstra kredo “mortos mem antaŭ pasas unu jaro.”

Se mi estus atakinta tiun serpenton (kaj se mi estus portinta armilon pli konvenan ol malfermita pluvombrelo, kredoble mi estus tion farinta) mi kredas ke ne estus por mi necese atendi la finon de la jaro. Mi ja estus mortinta tiun saman tagon.

Foje en Egiptujo mi levis de la tablo gazeton kaj malkovris skorpion, kaj en Italujo — sed ne; mi skribas nun miajn *Amerikajn* memorojn.

Resaltegas la vaganta penso kaj ankoraŭ mi sidas en la ligna salono de la Amerika pastrejo, kaj jen pluvos, senĉese pluvos.

En mia cerbo ripetas sin, sekvante la sonon de

la pluvgutoj sur la fenestroj, frazo kiun mi legis en Amerika libro kaj kiun mi ne plene komprenis.

“*Li ne scias sufiĉon por eniri de la pluvo.*”

La pordo malfermas kaj eniras tri geinfanoj, knabo kaj du knabinoj.

Estante Amerikoj ili estas neniel hontemaj, faras sin tute kvazaŭ en sia propra domo, babiladas senĉese pri multaj aferoj, kaj kiam alvenas la horo de tagmango, tagmanĝas kun ni.

Posttagmeze la pluvo ĉesas kaj ili foriras.

“Mi volus ekscii,” diras la pastredzino, “kies geinfanoj ili estas.”

“Ĉu vi ne konas ilin?” mi demandas.

“Ne, por mi ili estas tute fremduloj.”

“Sed tre sencere monie ili eniris vian domon.”

“Nature, ĉar pluvis.”

“Sed — ĉu vi intencas diri ke *iu ajn* eniros *ies ajn* domo kaj tie tagmanĝos, nur ĉar pluvos?”

“Jes, certe; kial ne? Ili estis treege bonvenaj, kaj nature oni sin ŝirmas de la pluvo.

“*Li nescias sufiĉon por eniri de la pluvo.*”

Ankoraŭ mi aŭdis la rekantaĵon, sed nun mi ĝin komprenis; mi estas vidinta la Amerikan gastecon.

La Amerikan sencere moniecon — sed pri tio mi parolos en alia fragmento.

PROTEKTO DE ANGLO.

Vera rakonto de Edw. Gauntlett (Okayama).

Tage, en la somero de 18— mi komencis longan promenon kune kun la juna homo Japana kiu tiutempe min instruis je la malfacilega Japanlingvo. Mi intencis unue iri en Ikao'n, kie estas elfluajtoj de varmakvo minerala. Ikao similas je Clovelly, en Devonshire, escepte ke ĝi estas alta, kaj inter altaj montoj, Clovelly estante apud la maro.

Estis necese ke ni iru per vagonaro de Tôkyô, la ĉefurbo, ĝis Maebashi urbo, kaj de tie, per malgrandega tramo al la vilaĝo Shibusawa. Poste oni marŝas, aŭ rajdas en *jinrikisha* (homtirata kaleŝo) cirkaŭ dek kvin mejloj ĝis Ikao. Tamen, kiam ni alvenis je la stacidomo de la tramo en Shibusawa, subite ekpluvegis, kaj ĉirkaŭ du horojn, kiam ni restis en la stacidomo, pluvegis kaj tondregis. Post la pluvego, mi ekiris, kiam la homo kiu tiris la “*jinrikishan*” en kiu estis niajn pakajojn, sciigis nin ke estis necese ke ni havu du virojn por la *jinrikisha*, ĉar li kredas ke sur la montoj, la vojo estus difektigita per la pluvo. Ni konsentis kaj ekmarŝis. La *jinrikisha-viro* prava estis, ĉar, post ke ni marŝis ĉirkaŭ ok mejlojn, ni vidis ke ponto estis duondifektigita.

Nun ekmallumiĝis, kaj ni eniris nebuleton; sed ni marŝadis, kaj amike paroladis. Mi nun ekvidis

ke virino nin sekvis, kaj, ĉar ŝi persiste nin sekvis, mi diris al S^{ro} Kôsaka, mia instruisto:

“Demandu al ŝi kial ŝi nin sekvas.”

Li tiele demandis, kaj diris al mi ke ŝi diris ke ŝi timis esti ensorĉata per vulpoj aŭ meloj, kaj ke ŝi sciis ke malsamlanduloj neniam ensorĉiĝis per ia besto.

Mi ridetis, sed diris ke mi estus feliĉa ŝin protekti. Ŝi nin sekvis ĝis la hotelo kaj tiam subite malaperis.

La sekvantan tagon matene frue, la servanto de la hotelo venis al mia ĉambro kaj diris ke iu deziris paroli kun mi. Mi surpriziĝis, kaj diris al S^{ro} Kôsaka:

“Subiru, mi petas, kaj vidu la homon kiu venis min vidi. Mi kredas ke eble estis eraro de la servanto. Mi kredas ke neniu scias ke mi estas en Ikao.”

Li iris, sed baldaŭ revenis, kaj diris ke estis vere: iu deziris paroli kun mi.

Mi iris al la pordego, kaj tie mi vidis la virinon kiun mi “protektis” la antaŭan tagon! Ŝi subfleksis la kapon—mem la korpon—kaj diris:

“Mi vin dankegas, Sinjoro, por via bona protekto. Mi bone sciis ke, se mi penis veni tien ĉi sole, la vulpoj aŭ la meloj min ensorĉus.”

SUR LA GLACIO.

El "la Dokumentoj pri Pickwick," de Dickens, tradukita de A. A. Cowan.

Maljuna Wardle kondukis ilin al sufiĉe granda frostita lageto, kaj kiam la "grasa knabo" kaj S^{ro} Weller estis forŝovelintaj kaj forbalaintaj la neĝon kiu estis falinta dum la nokto S^{ro} Bob Sawyer aranĝis siajn glitilojn per lerteco kiu al S^{ro} Winkle ŝajnis perfekte mirinda, kaj faris rondojn per sia maldekstra kruro, kaj la cifero 8, kaj enskribis sur la glacio, ne unufoje haltante por spiri, multajn aliajn plaĉajn kaj mirigajn devizojn je la treega kontentigo de S^{ro} Pickwick, S^{ro} Tupman kaj la sinjorinoj, kiu atingis pozitivan entuziasmon, kiam maljuna Wardle kaj Benjamin Allen kune kun la antaŭnomita Bob Sawyer, faris kelkajn misterajn evoluciojn kiujn ili nomis *Skota danco*.

Dume, S^{ro} Winkle (sia vizaĝo kaj siaj manoj bluiĝis per la malvarmo) estis devigata bori en siajn ledplandojn kaj surmeti siajn glitilojn, la pintoj poste, kaj faris la rimenojn tre implikajn, helpata de S^{ro} Snodgrass, kiu sciis malpli pri glitiloj ol Hindo.

Fine, tamen, helpate de S^{ro} Weller, la malfeliĉaj glitiloj estis firme surŝraŭbataj kaj surbukatoj kaj S^{ro} Winkle leviĝis.

"Nun, Sinjoro," diris Sam, per kuriĝiga voĉo, "foriru kaj montru al ili, kiamaniere ĝin fari."

"Haltu, Sam, haltu," diris S^{ro} Winkle, kiu tremis forte, kaj ekkaptigis la brakojn de Sam je la premo de dronoto.

"Kiel glate estas, Sam!"

"Kutima stato de glacio, Sinjoro," respondis S^{ro} Weller. "Tenu! Sinjoro."

Tiu ĉi lasta rimarko de S^{ro} Weller rilatis je pruvo kiun S^{ro} Winkle faris, je la momento, de ĉirioza deziro por ĵeti siajn piedojn en la aeron, kaj fragegi la postan flankon de sia kapo kontraŭ la glacio.

"Tiu ĉi—tiu ĉi—estas tre mallertaj glitiloj? Ĉu ili ne estas Sam?" demandis S^{ro} Winkle, ŝanceliĝe.

"Mi timas ke malvigla sinjoro estas sur ili, Sinjoro," respondis Sam.

"Nun, Winkle," kriis S^{ro} Pickwick, tute nekonscia ke io estis malprava.

"Venu; la sinjorinoj atendas vin."

"Jes, jes," respondis S^{ro} Winkle je timegiga rideto, "mi venas."

"Jam, komenconta," diris Sam, penante por liberiĝi.

"Nun, Sinjoro. Ekiru!"

"Haltu momente, Sam," spiregis S^{ro} Winkle, tenante lin tre amante. "Mi trovas ke mi havas du

vestojn hejme kiujn mi ne bezonas, Sam. Vi povas ilin havi, Sam."

"Mi dankas vin, Sinjoro," respondis Sam.

"Ne atentu por tuŝi vian ĉapelon, Sam," diris S^{ro} Winkle rapide. "Vi ne bezonas forpreni vian manon por tiun fari. Mi intencis doni al vi 5 ŝilingojn hodiaŭ matene por Kristnaska donaco, Sam. Mi donos ĝin al vi posttagmeze, Sam."

"Vi estas tre bona, Sinjoro," respondis S^{ro} Weller.

"Tenu min komence, Sam," diris S^{ro} Winkle.

"Nun—tiu estas prava. Mi kutimiĝos baldaŭ, Sam. Ne tro rapide, Sam! ne tro rapide!"

S^{ro} Winkle kurbiĝante antaŭe, sia korpo faldita duone, estis helpata trans la glacio de S^{ro} Weller, je tre stranga kaj negracia maniero, kiam S^{ro} Pickwick kriegis senkulpe de la kontraŭa bordo—"Sam!"

"Sinjoro?" diris S^{ro} Weller.

"Tien ĉi, mi bezonas vin."

"Liberigu min, Sinjoro," diris Sam, "ĉu vi ne aŭdas ke la mastro vokas. Liberigu min, Sinjoro!"

Per fortega peno, S^{ro} Weller liberiĝis el la premo de la agonio Pickwickano, kaj tion farante, donis grandegan antaŭenpuŝon je la malfeliĉa S^{ro} Winkle. Per akurateco kiun nenia grado de lerteco aŭ pratiko povis certigi, tiu malgaja sinjoro iris rapide en la mezo de la *Skota danco*, je la preciza momento, kiam S^{ro} Bob Sawyer faras svingon de neegala beleco. S^{ro} Winkle frapas forte kontraŭ li, kaj kun laŭtega bruvo, ili falis peze glaciĉen.

S^{ro} Pickwick kuris al la loko.

Bob Sawyer estis leviĝinta, sed S^{ro} Winkle estis multe tro saĝa por tion fari sur glitiloj. Li estis sidanta sur la glacio, faranta spasmajn penojn por rideti; sed dolerego estis pentrata sur ĉiuj siaj trajtoj.

"Ĉu vi estas vundata?" demandis S^{ro} Benjamin Allen, kun granda maltrankvileco.

"Ne multe," diris S^{ro} Winkle, frotante sian dorson.

"Mi volas ke vi permesas min tiri sangon el vi," diris S^{ro} Benjamin Allen, tre avide.

"Ne, mi dankas vin," respondis S^{ro} Winkle, rapide.

"Mi vere pensas ke vi devus," diris Allen.

"Mi dankas vin," respondis S^{ro} Winkle. "Plivole ne."

"Kion vi pensas, S^{ro} Pickwick?" demandis Bob Sawyer. S^{ro} Pickwick estis ekcitata kaj indigna. Li signodonis je S^{ro} Weller, kaj diris per severega voĉo: "Demetu liajn glitilojn."

“Ne; sed mi vere estis apenaŭ komencinta,” kontraŭdiris S^{ro} Winkle.

“Demetu liajn glitilojn,” ripetis S^{ro} Pickwick, firme.

La ordono ne povis esti kontraŭbatalata. S^{ro} Winkle silente permesis al Sam obei.

“Levu lin,” diris S^{ro} Pickwick. Sam helpis lin levigi. S^{ro} Pickwick iris kelkajn paŝojn for de la rigardantoj, kaj signodonis sian amikon ke li

proksimiĝu, fiksas serĉantan rigardon je li, kaj ekparolis per mallaŭta, sed klara kaj akcentega voĉo, tiujn ĉi remarkindajn vortojn.

“Vi estas ŝajnigulo, Sinjoro.”

“Kio?” diris S^{ro} Winkle, ekstremante.

“Ŝajnigulo, Sinjoro. Mi parolos pli simple, se vi volas ĝin. Trompanto, Sinjoro.”

Je tiuj ĉi vortoj, S^{ro} Pickwick turnis sin malrapide kaj rekunigis siajn amikojn.

AVIZO.

Pro mia libertempo, mi ne povas doni la kutiman raporton *Monato post Monato*.

Mi esperas, ke la Legantoj ne malkontentiĝos pri tio.

Proksiman monaton la raporto eble estos *tro longu!*

H.B.M.

VERA HISTORIO DE FANTOMO. Originale verkita de Esp. 10549 (Nova Zelandano).

Antaŭ nemultaj jaroj la Nova Zelanda urbeto Arrowtown iom ekscitiĝis pri senĉesaj kaj persistaj fantomaj fabeloj. Oni diradis ke ia terura blanka supernatura apero promenadis ĉiunokte en la publika tombejo. Unue, kompreneble, la pluparto da la vilaĝanoj ridetis, mokis, kaj nenion kredis pri tiaj raportoj, sed kiam, tago post tago, tiuj strangaj famoj daŭradis kaj certiĝis de multe da diversaj personoj, kaj eĉ de la antaŭaj mokintoj, la publika sciemo fariĝis forta kaj ĝenerala. Baldaŭ kelkaj geservantoj tute rifuzis preteriri la tombejon post mallumo, kaj la afero fariĝis enuiga kaj multe malhelpis la gemastrojn.

En la urbeto estis kuraĝa virino nomita S^{rino} P. kiu tute ne timis supernaturaĵojn kaj ne povis kompreni la superstiĉajn timemulojn.

“Mario,” diris ŝi al unu sia amikino, “ĉu vi timas la fantomon?”

“Ne, S^{rino} P.,” respondis Mario, ridante, “ĉar ne ekzistas tiaj kreitaĵoj.”

“Sed io estas en la tombejo, kaj mi iros hodiaŭ vespere tien por vidi ĝin. Ĉu vi volas min akompani?”

“Kion ni faros en la tombejo?”

“Ni spionos, kaj ni sciiĝos kio estas kiu timigas la urbetanojn.”

Mario unue ŝanceliĝis, sed fine konsentis, kaj je la dekunua horo la du sentimaj virinoj eniris la terurigan loĝejon de la mortintoj.

La nokto estis sen luno, sed la ĉielo estis hela, kaj la ĉirkaŭaĵo estis sufiĉe videbla sub la stellumo. Mario, vidante ĉie la blankajn tombŝtonojn en la palega mallumo, komencis iom tremeti, kaj preskaŭ pentis sian bravecon. Tamen ŝi ne volis esti timulino, kaj ŝi nerve penadis babilo kaj ŝerci por sin kuraĝigi, kiam subite—
h-r-r-r!

Bona Dio! kio estas tio? Io nigra, nekom-

prenebla, harstariganta, leviĝas el la infero antaŭ la piedoj de la virinoj kaj flugas al la ĉielo.

Mario kriegis laŭte kaj forkuris malantaŭen tra la pordeto sur la vojon.

“Mario, revenu!” alvokis S^{rino} P. “Malsaĝulino ridinda, revenu! Nur estas vesperto!”

Sed Mario nenion plu komprenis. Plene, senespere terurigita, la kompatinda knabino kuris rapidege sur la vojo hejmen kiel frenezulino, dum S^{rino} P. staris tiel kolera kiel ridanta. “Nu,” pensis ŝi, “mi devos spioni sole. Sed la atendo verŝajne estos enuiga sen la junulino.”

Si antaŭiris ĝis la tombeja mezo, kaj sidigis post ia tombo sub ombra cipreso. Pasis kelka tempo, eble unu horo, kaj S^{rino} P. komencis oscedi kaj perdi paciencon, kiam—jen la fantomo! Jen vere la spirito! Io granda, blankvestita, kun pala vizaĝo kiel mortinto, kviete sed rapide alproksimiĝis. Ĝi marŝis rekte al la tombo post kiu sidis la spionantino, sed tiu ĉi ne ektimis, sed senmove kaj atente observadis la aperon, suspektante ian friponan trompon. La fantomo fine haltis, kaj sen observi S^{rino} P. metis sin genue sur la tombo kaj—preĝis! Tuj la mistero klariĝis en la vigla inteligenco de la kuraĝa kaj admirinda virino. La fenomeno ne estis fantomo, sed somnambulistino. Juna virino kiu preĝis ĉe la tombo de sia patrino. Tiam vere S^{rino} P. treege ĝojis pri tio ke la kriema Mario forestas, ĉar la afero estis grava. Vekigi la dormantinon en tombejo estus kompreneble ago danĝera kaj kruela.

Sekve la saĝa spionantino restis senmove ĝis la knabino returnis el la tombejo hejmen, kaj tiam ŝi sekvis malproksime tra la vojo al la domo de la dormanta vagistino. La sinjorino restis ekster la domo sufiĉe da tempo por ke la knabino rekuŝiĝu, kaj tiam ŝi frapis kaj vekigis la patron por lin sciiĝi ke lia filino estas la terura fantomo kiu bozonas kuraciston sen prokrasto.

MAJSTRO PASERO.

Babilado de Alfonso Wachter (Riga).

Je malklara kaj nebula printempa mateno bela pasero, kiu estas konsiderata vivan beleco de sia parenĉaro, flugis, kune kun sia amantino al lignejo ĉe la suba Duna kie ankoraŭ estis trankvile kaj tute dezerte en ĉi tiu frua matena horo, ĉar la lignolaboristoj, jam komencinte sian taglaboron, interrompis ĝin por matenmanĝi. Ĉi tiu matenmanĝo konsistis el seka pano, lardo kaj harengo.

Ĉi tie nia pasero tuj komencis danci siajn plej graciajn amdancojn sur la lignetoj, kiuj estis jetitaj sur la vojo por replibonigi ĝin. En sia amebrieco li nek atentis la sentaŭgan dancplacon nek ke ŝi ne estis pruntinta ian ekvidon al li, aŭ rimarkinta liajn dancojn, sed ke ŝi serĉis sian nutraĵon senĉagrene pro lia flirtado, kaj ŝi okaze konversaciis gaje kun ĉi tiu aŭ tiu el la paserpatrinoj kiuj flugis al ĉi tiu lignejo.

Kiam, post longa tempo, Majstro Pasero fine vekigis je sia amebrieco—en malgranda malproksimeco Ho ve! Sur unu el la multenombraj staploj de traboj en plej karesa *kapo ĉe kapo* kun blanka pasero li vidis sian amatinon!

Oni ne povas esprimi per vortoj la doloron, kiun nia kompatinda pasero sentis ĉe tiu ĉi rigardo. Kaj ilia feliĉa kaj gaja pepado, kiu sonis al li kiel malica, moka ridado pri sia malfeliĉo, tranĉis profunde en sian malgrandan kaj plenaman birdakoron.

Vere, li deziris satigi sian malŝaton je venĝo, je la sango de sia konkuranto. Li volis subigi lin en batalo ĝis morto kaj vivo. Sed tiu ĉi batalo por la posedo de la multe dezirata pasera virgulino ne estis batalata, ĉar la fiereco kondamnis batalon kun kontraŭulo kiu estis konsiderata ne egal-naskulo, kun iu, kiu estas nur vanta malsaĝulo de alia ĉarma paservirinaro, kaj ankaŭ frivola fanfarulo de la paserviraro.

Plua argumento kiun li atentis, estis ŝia nuna malkaŝa koketeco.

Li nek intencas meti sencele ilian vivon, nek detrui ŝian amafeliĉon, kiun li egoiste forprenus de ŝi se li mortigos ŝian amiston.

Tiu ĉi malegoista rifuziĝo je ŝia posedo—ŝi, kiu estis la revo de siaj noktoj, ja ne estis facila por li. Li malĝojege subfleksis sian kapeton kaj li dume restadis senmove sur la lignetoj.

La pentraĵoj de pli fruaj tagoj eble preteriris je siaj inteligentaj okuloj. Li eble memoris la tagon,

kiam li unue renkontis ŝin, kaj kiel iliaj okuloj rigardis tuj unu la alian serĉe kaj kritike, kiel rigardas sub ŝtono miozoto.

En Majo, kiam ĉio burĝonas, li renkontis ŝin sur la branĉoj de betuleto, en societo de infanriĉa paserpatrino.

Tuj kuniĝinta kun ili kaj estanta lerta, vigla societamulo, li turnis baldaŭ la konvercion—kiu, ĝis nun tuŝis diversajn trivialajn aferojn, ekzemple plaŭdon, edukadon, nutro zorgojn, k.t.p.

Li lerte vivigis la konversacion, evitis ian interrompon kaj etendis ĝin kiel eble plej longe. La ombroj de la vespero jam komencis malleviĝi kiam la malgranda pepa societo fine disigis sin, por serĉi siajn nestojn.

De tiu tempo, ŝia plej fidela akompananto, li ĉiam sekvis ŝin dum ŝiaj vagoj tra urbo kaj lando, tra kampo kaj arbaro. Li faciligis kavalire al ŝi trovi orajn avenerojn kaj plej sukajn berojn.

Se malleviĝis la nokto, li zorgis pro sendanĝera restejo kaj fidele gardis ĉe ŝi.

Subite li estas vekita pro alproksimiĝantaj ligno laboristoj. Li do ŝanĝis sian ripozlokon kaj ree komencis revii. Sed li ne povis mediti longe. Paser-dando, kiu jam aŭdis pri lia malfeliĉo, kuniĝis kondolence kun li.

Silente, jes, tute apatie, Majstro Pasero sin kondukis rilate la fluo de la parolado, ĉar li konsideris, ke estus malinde respondi al la malsprita, frivola afektulo. Komprenante fine, ke lia certigo de sincera kompato ne estas sufiĉe atentita, kaj ke lia bonopinia konsilo estas rifuzita, la dando forflugis ofendinta, en lia tromemfido.

Doloriga ekĝemo ŝvelis la bruston de nia Majstro Pasero. La vana babilado de la forfluginto ŝajnis al li kvazaŭ profanado de liaj plej sanktaj sentaĵoj. Tute logike li konkludis ke, kiel tiu dando jam sciigis pri lia ama-malĝojo, nur tro baldaŭ la tuta mondo de la paseroj scios ĝin kaj fajfos sur ĉiuj tegmentoj. Moko kaj ŝajna kompato de nun sekvos liajn kalkanojn kaj estos lia sorto!

Sekve li decidis lasi sian patrujon, la lulilon de sia malĝojo, por eviti tiamaniere al la moko kaj kompato. Kiam li fine tion decidis kaj siajn flugilojn malfaldis por la flugo en la malproksiman fremdan landon, li ankoraŭ aŭdis la jenan rimarkon, kiu la paser-dando elparolis:

“Aliaj urbetoj—aliaj knabinoj!”

ESPERANTISTS SHOULD ALL POSSESS:

Fundamenta Krestomatio, or Guide to Style, by Dr. Zamenhof - s. d. 3 2 post free.
 La Ventego (Shakespeare's "Tempest"), translated by A. Motteau. Art Cloth
 Cover, Gilt, with Illustrations - 2 1 "

	s.	d.
Hamlet (translated by Dr. Zamenhof) -	1	10
Prozaĵoj (Prose Selections) -	2	5
Diversaĵoj -	1	5
Advokato Patelin (Humorous Play) -	0	9
La Avarulo (Molière) -	0	10
Elektitaj Fabloj de Lafontaine -	0	9
Vojaĝo interne de mia Ĉambro (<i>le Maître</i>) -	0	9
Komercaj Leteroj -	0	8
Frazlibro de la Turisto (in 6 languages) -	0	6
Cikado ĉe Formikoj -	0	8
Paĝoj el la Flandra Literature -	1	6
Kondukanto (Grabowski) -	2	0
Kurioza Sunhorloĝo -	0	4
Esperanta Versfarado -	0	6
Eneid (Kantos 1 and 2) -	0	7
Tutmonda Jarlibro -	1	11
Kain (Byron) -	1	0

	s.	d.
Complete Text-Book -	1	7
English-Esperanto Dictionary -	2	6
Esperanto-English Dictionary -	2	6
First Lessons (in Eng., Fr., It., Sp. or Pg.) -	0	7
Grammar and Exercises (Geoghegan) -	1	8
Thirty-six Exercises and Keys (Motteau) -	1	2
Grammaire (in French, by de Beaufront) -	1	6
Commentaire (ditto) -	1	11
Corrigé de la Grammaire -	0	8
Ekzercoj de Aplikado (de Beaufront) -	1	0
Esperanto en dix leçons -	0	10
Vocabulaire Français Esperanto -	2	5
Dictionnaire Esperanto Français -	1	6
Esperanta Sintakso (Fruictier) -	1	5
Universala Vortaro (in 5 languages) -	0	10
Penny Text-Book, per dozen, post free -	0	11
Ekzercaro and Key -	0	10

And (just published) The Esperanto Language, Practically Considered and Described
 —by R. J. Lloyd, D.Lit., M.A., F.R.S.E. (Art Cloth, Portrait, Gilt), 10d. each; or 9s. per doz.

Picture Postcards, 1/- per 25.

Steletoj, 9d. each.

How to read Esperanto, 1/- per dozen.

The above, and all other Esperanto Works and Periodicals, can be obtained by writing to "The Esperantist," 67, Kensington Gardens Square, London, W.

A NEW SPECIALITY specially acceptable to Foreign and Colonial Esperantists is . . .

La Biblioteko Esperanto.

A SELECTION OF BOOKS AT REDUCED PRICES.

When ordering, please state whether for elementary or advanced students. Also name the books already possessed.

Prices £1, £1/10, £2. Especial care will be taken to see that the most suitable books be sent. From THE ESPERANTIST.

THE ESPERANTIST.

VOLUME I.

(EXCEPT THE FIRST NUMBER).

Post Free, SIX SHILLINGS.

Single Copies, 2—13, SIXPENCE each.

Por Marborda Babilado!

*Furnished Apartments or
Week-end Accommodation.*

Moderate Terms. Apply A. W. LYNDRIDGE, I.P.S.,
Instructor of Shorthand, Typewriting and Book-keeping.
Author of **Shorthand Test Exercises** and **Esperanto
Shorthand**. Price 1s. 1d. each, post free.
(Adaptation of Pitman's System).

**Esperanto House, 7, Cheltenham Road,
SOUTHEND-ON-SEA, ESSEX.**

ESPERANTO AGENTEJO.

La Esperanta Agentejo, 7, Garthland Street, City, Glasgow,
Scotland, entreprenos ian komision rilate al Esperanto. Amerika
propagandaj postkartoj, kun resumo de la Esperanta Gramatiko,
redaktita de nia okcidenta pioniro R. H. Geoghegan, estas malkaraj
kaj efektivaj propagandiloj. Skribu por specimeno kun prezaro.
Telegrafadreso—"Esperanto, Glasgow."

CONCORD:

Journal of the International Arbitration and Peace
Association.

Published on 15th of each Month.

2/6 per annum, from 40, Outer Temple, W.C.

LA VENTEGO.

Dramo de Shakespeare.
Tradukita de A. MOTTEAU.

Verda tuka bindaĵo, ilustraĵoj, sesparta kanto, orumita
supraĵo, 2/- (2f. 60).

The Esperanto Language

PRACTICALLY CONSIDERED AND DESCRIBED.

By R. J. LLOYD, D.Lit., M.A., F.R.S.E. (of Liverpool
University), IS NOW READY.

Price, in Art Cloth, Gift Tops and Portrait, 10d.
For Propaganda Purposes, 9s. per dozen.

Advertisements

For inclusion in Volume II. of THE ESPERANTIST can be
received up to the 19th of each month, space permitting,
by The Editor, 67, Kensington Gardens Sq., London, W.

The Circulation of THE ESPERANTIST is INTERNATIONAL.

W. & J. Mackay & Co., Ltd., "Observer" Works, Chatham.

LONDONA

Komforta Esperanta Hejmo.

Por Pagantaj Gastoj, pro tre moderaj prezoj: Bano,
varma kaj malvarma; fortepiano, ĝardeno kaj bilardo.
Apud tubo (Essex Road), vagonaroj, tramoj, omni-
busoj al la City kaj la West End. Oni parolas
Esperante, France kaj Angle.

Skribu al **FRAULINO MITCHELL**, Acuba House, 65,
Marquess Road, Canonbury, London, N.

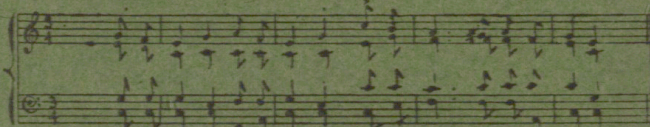
LAKTON.

Kio estas tio! Ĉu bona, aŭ Utila?

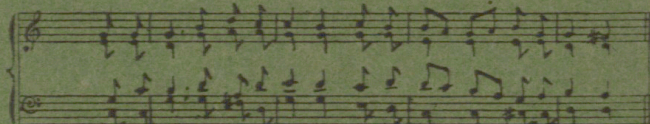
Esperantistoj en Grand-Britujo sendu du pencajn
poŝtmarkojn por ricevi specimeno. Donu ĝin al
viaj edzinoj, fratinoj, filinoj, aŭ amikinoj, kaj ili
povos respondi al la demandoj supre.

Farita kaj vendita sole de **L. A. SCOTT** (8914), 10, Mosley Street,
Newcastle-on-Tyne.

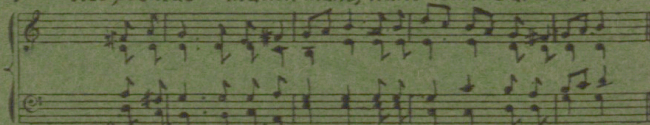
Copyright, 1904,
THE ESPERANTIST, LONDON. **Nia Lando** Words & Music by F.G. ROWE

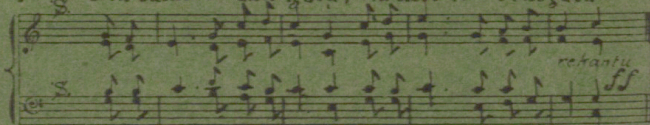
1 2 3 Kie estas nia lando, Nia kara lingolando?
4 Nia lando estas ĉie, ĝiaj limoj ja nenie!

1 Ĉu Rusujo, paci-enca, Al la lumo baraktanta?
2 Ĉu Anglujo tiel rega, Ĉie ĉi-an atupeca?
3 Ĉu Francujo kunkleca, Liber-egal-fratbraveca?
4 Ĉie premias manon manon, Ni ne kun Samideano.

1 Ĉu Svisujo ĵaluzantanoj, Domo ja de liberanoj?
2 Ĉi an ĉi-haci-oj si-o, Ne dependaj energioj?
3 Germanujo kun pensuloj, Mal-rapid sed persistuloj?
4 Ĉi salut-o aŭd-igata, Ĉi stelo-ter-vidigata

1 2 3 Grandaj ti-uj landoj estas Sed ĉi granda nia estas
4 Ĉie ajn la klopodanto, Estas lando Esperanta!

NO VA ESPERANTA PROPAGANDILO. MUZIKAJ POSTKARTOJ.
Kosto 9d. po. 25.

AT THE FOLLOWING RATES:—

Whole Page	£1 15 0	Half Page	- 17 6
Quarter Page	- 10 0	Eighth Page	5 6
Sixteenth Page	- 3 0	for Single Insertion.	

From 15 to 25 per cent. reduction on a Series.